

8. Rubin E. U.S. Foreign Policy Toward Ukraine [Elektronnyj resurs] / Eric Rubin. – Rezhym dostupu: <http://www.state.gov/p/eur/rls/rm/2014/mar/223023.htm>.

9. Sestanovich S. Maximalist: America in the World from Truman to Obama / Stephen Sestanovich, 2014. – 416 p. – (1st edition).

10. Summary: Consolidated Appropriations Act, 2016 [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.appropriations.senate.gov/news/minority/summary-consolidated-appropriations-act-of-2016>

11. U.S. Relations With Ukraine [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.state.gov/r/pa/ei/bgn/3211.htm>.

12. Get'manchuk A. Audyt zovnishn'oi' polityky: Ukrai'na–SShA [Elektronnyj resurs] / AI'ona Get'manchuk. – Rezhym dostupu: https://drive.google.com/file/d/0B71_OSucRX5wakQ3VWdUejV0Vkk/view.

13. Memorandum pro garantii' bezpeky u zv'jazku z pryjednannjam Ukrai'ny do Dogovoru pro nerozpozvsjudzhennja jadernoi' zbroi' [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/998_158.

14. Medyn'skyj I. Letal'ne ozbrojennja SShA dlja Ukrai'ny: mehanizmy i naslidky [Elektronnyj resurs] / Ivan Medyn'skyj. – 2016. – Rezhym dostupu: http://iwp.org.ua/img/US_weapons_ukr.pdf.

15. Soglasnenie mezhdju Pravitel'stvom Rossijskoj Federacii i Pravitel'stvom Ukrainy ob utilizacii jadernyh boezarjadov [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/643_132.

16. Hartija pro strategichne partnerstvo mizh Ukrai'noju ta SShA [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.state.gov/p/eur/rls/or/142231.htm>

Manchulenko O. G., Ph.D. student in Political Sciences, Department of International Relations, Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University (Ukraine, Chernivtsi), manchulenko.senny79@gmail.com

Ukraine in U.S. foreign policy: aspects of financial and technical assistance

The article examines the establishment of diplomatic relations between Ukraine and the United States, its place in U.S. foreign policy, long-term partnership and the stimulation of security cooperation between the United States and Ukraine during the last two years. The purpose of the article is to analyze the features and reasons which provoked thus level of interest by the United States towards Ukraine due to recent events. The last two years were marked by such unprecedented acts condemned by international community and law, as annexation of Crimean peninsula, occupation of some parts of Donetsk and Lugansk regions, which helped to stimulate the bilateral cooperation between Ukraine and U.S. Also, the article discloses the development and improvement of military-technical cooperation and the increase of financial assistance, particularly in defence and military sectors. The author analyses the dependence of Ukrainian further perspectives in U.S. foreign policy from the effectiveness of reform implementation, as well as the fulfillment of assumed obligations.

Keywords: Foreign policy, strategic partnership, conflict, Consolidated appropriations act, department of defence, technical assistance, USA, Ukraine.

Манчуленко О. Г., аспирантка кафедри міжнародних відносин, Черновицький національний університет ім. Юрія Федьковича (Україна, Черновці), manchulenko.senny79@gmail.com

Україна во внешней политике США: аспекты финансово-технической помощи

Рассматривается становление двусторонних отношений между Украиной и США, место Украины во внешней политике США, долговременное партнерство и активизация сотрудничества США с Украиной в сфере безопасности и обороны в течение последних двух лет. Цель научного исследования – проанализировать особенности и причины роста заинтересованности США в Украине, особенно в свете современных событий. Автор характеризует активизацию двустороннего сотрудничества через призму событий, которые произошли в течение последних двух лет: аннексия Автономной республики Крым, оккупация частей Донецкой и Луганской областей. Также анализируется рост военной-технической кооперации и рост финансовой помощи, особенно в секторе безопасности. Акцентируется внимание на зависимости дальнейших перспектив места Украины во внешней политике США от эффективности реформ и выполнения взятых на себя обязательств.

Ключевые слова: внешняя политика, стратегическое партнерство, конфликт, Консолидированный закон о бюджетных ассигнованиях, министерство обороны, техническая помощь, США, Украина.

* * *

УДК 32.019.51

Мищенко А. Б.,

**кандидат політичних наук,
доцент кафедри міжнародних відносин,
Факультет журналістики та міжнародних відносин,
Київський національний університет культури
та мистецтв (Україна, Київ),
mishenko.ab@gmail.com**

СУСПІЛЬНА ДОВІРА ЯК ГАРАНТІЯ ПРОВЕДЕННЯ РЕФОРМ В ПЕРІОД ТРАНСФОРМАЦІЇ УКРАЇНИ

Трансформація держави передбачає проведення системних змін у соціально-політичній, культурній та фінансово-економічній сферах. Головною метою статті є аналіз впливу рівня довіри громадян до інститутів влади в певні періоди її функціонування. При використанні порівняльного та статистичного методів вдалося виявити суттєву відмінність рівня підтримки громадянами дій влади щодо проведення реформ в залежності від періоду та тривалості її перебування на ключових посадах в країні представників однієї ідеології, партії, політичної групи. У статті розглядаються основні чинники та виклики, які визначають важливість впровадження системних реформ в Україні як країни перехідного типу від авторитаризму до демократії. Було визначено, що ключовим аспектом у запровадженні структурних змін є період перебування на посаді певної політичної сили або партії, її однорідність або вміння консолідуватися з опосередкованими конкурентами, та рівень довіри громадян до основних інститутів влади.

Ключові слова: держава перехідного типу, довіра, міжнародна спільнота, реформа, трансформація.

Розвиток країни в перехідний період потребує більших зусиль та рішучості для формування довготривалої перспективи сталого розвитку країни. Тому виокремлення основних чинників, що дозволяють владі швидко та радикально змінити ту чи іншу сферу, викоринивши залишки радянських зразків управління, є вкрай важливим для подальшого становлення успішної України.

Разом з тим проводити такого типу зміни є можливим тільки маючи суттєву підтримку зі сторони громадян, що часто називають суспільною довірою або кредитом довіри, яким наділяються представники влади, отримавши перемогу на виборах. Більш гострим та актуальним це питання стає для суспільств, що трансформуються, адже автоматично потребує радикалізації кроків та дій влади, щоб здійснити певні зміни. З практичної точки зору – це можуть бути: прийняття нормативно-правових актів різними структурами влади, публічність заходів та інформаційно-пропагандистська робота з суспільством тощо.

Досить важливими залишаються невирішені питання оперативності та вчасності здійснення реформ саме в трансформаційних державах, що прямо впливає на настрої громадян та рівень їхньої довіри до чинної політичної влади. Відповідно, держава втрачає політичний потенціал як в середині країни, так і поза її межами, тобто в роботі з міжнародною спільнотою.

Варто підкреслити, що питання реформування є об'єктом дослідження багатьох вітчизняних та зарубіжних вчених, зокрема Т. Парсон, Ю. Полунєєв, І. Пригожин, Г. Хакен розробили теоретичні основи моделювання соціальних та економічних реформ, намагаючись максимально охопити всі можливі фактори впливу на результат реалізації моделі. В. Баштанник [3], Ю. Ватуля [4], С. Кравченко [5], Н. Нижник намагались врахувати стан та перспективи безпосередньо українського реформування та його вплив на суспільні процеси в країні. Позитивним та одночасно й ризикованим в даному підході є вузька спеціалізація в одній галузі, що унеможливило детальний аналіз прямого впливу реформування певної сфери на інші та країну загалом. З іншого боку ряд

макро–дослідників намагаються давати лише поверхневі рекомендації та аналізувати системно вплив тієї чи іншої реформи, що виключає можливість глибинного та якісного аналізу внутрігалузевих змін та їх впливу на окремі суспільні групи.

Пострадянський розвиток України сприяв появі великої кількості праць, які аналізували помилки тоталітарного політичного режиму, обґрунтовували шляхи трансформації та необхідності формування партнерської взаємодії між громадянином та державою на основі довіри, – це Т. Алексеева, С. Бистрицький, В. Волинець, А. Гальчинський, О. Дацаківська, І. Сікора та багато інших. Серед іноземних вчених варто виокремити роботи Н. Діннелло, Г. О'Донелла, Е. Еванса, С. Уайтфілда, Д. Ловелла, Є. Шацького, П. Штомпки, які концентрують увагу на поясненні процесів, що час від часу виникають у пострадянських країнах в процесі їх якісного переходу до демократії.

Відповідно, метою даного дослідження є аналіз впливу рівня довіри громадян до інститутів влади в певні періоди її функціонування, що прямо і опосередковано впливає на можливість впровадження реформи в країні.

Так, достеменно відомо, що довіра – це соціальний феномен, який розкриває глибинні почуття людини по відношенню до когось або чогось. Вона є результатом як раціонального акту мислення – аналізу, так й ірраціонального, – що ґрунтується на несвідомій вірі. Ці дві складові визначають якість тих соціально–правових рішень, які приймає громадянин, перебуваючи на владній посаді (але не лише), або оцінюючи дії влади.

Відповідно, довіра – це сукупність раціональних та ірраціональних переконань особи, що дозволяють робити ставки на майбутні дії іншої людини, якій вона добровільно передає ряд своїх повноважень [6, с. 64].

Незважаючи на трагічні події (Революція Гідності 2013–2014 років, анексія Криму та проведення антитерористичної операції на сході України), політична влада в країні все ще зберігає ознаки реформаційності та інноваційності в підходах.

Варто зазначити, що значна частина суспільства негативно ставиться до ключових кроків Президента та Уряду країни, про це свідчать опитування, які проводились Інститутом Горшеніна у березні 2016 року. Так більшість громадян (69,8%) вважають, що країна рухається в неправильному напрямку, на протигагу меншості (20,4%), які позитивно сприймають ситуацію в країні й дії влади [7].

Також критичність моменту додає втрата часу на проведення реформ, про що свідчать дані опитування – 73,1% не бажають жертвувати своїм благополуччям заради проведення реформ, – однак 21,2% опитаних вважає, що в країні проводяться реальні реформи [7]. Все це свідчить про те, що діюча влада не має достатньої підтримки громадян на проведення структурних змін, а в боротьбу за цих песимістів починають підійматися популістичні політичні групи (партії).

Також варто згадати про проведене комплексне дослідження Фондом «Демократичні ініціативи» імені Лька Кучеріва та соціологічною службою Центру Разумкова у липня 2015 року під назвою «Реформи в Україні: громадська думка населення». У дослідженні зокрема зазначається, що переважна більшість українців не вірить в успішність реформ, які зараз намагається здійснювати влада: 32% мають певну надію, однак загалом не вірять у це, а 30% зовсім позбавлені такої віри. Натомість, лише 30% в цілому вірять, що реформи увінчаються успіхом [8].

Цей результат в першу чергу свідчить, що українське суспільство уже на початку свого реформування, песимістично сприймає зміни або неготове до них. Відповідно, майже 25 років незалежності підтвердили формування феномену «суспільства втраченої довіри», який сформувався на основі масової недовіри до органів державної влади та більшості політичних інститутів. Воно стало результатом використання найменш ефективних механізмів легітимації влади, розчарування у неможливості влади поламати олігархічний спосіб організації влади, викорінення корупційного бюрократичного апарату. Використання раціонально–легальних механізмів у вигляді виборів та референдумів було лише певним симулякром залучення суспільства у процес прийняття рішень, головним інструментом в цьому випадку є заангажовані ЗМІ та політичні технології різного забарвлення (білі, чорні, сірі).

Розчарування у вищеписаних демократичних процедурах, їх дискредитація, призвели до тих двох революцій, які уже відбулися в житті українського народу: «Помаранчева» (2004 р.) та «Гідності» (2013–2014 рр.). Адже неможливість мирним шляхом і правовими процедурами впливати на дії влади, змусив суспільство застосовувати масові виступи та демонстрацію сили як єдиний механізм тиску на прийняття рішень політично елітою певного періоду розвитку України.

Незважаючи на все, за даними того ж опитування Фонду «Демократичні ініціативи» переважна більшість українців (54%) підтримує продовження ринкових реформ заради подолання соціально–економічної кризи в країні. Перехід до планової економіки як панацеї назвали 20% опитаних [8]. Тобто, загалом п'ята частина суспільства ще вірить в можливість діючої влади провести реформи в країні, які змінять її назавжди.

Під тиском МВФ, від співпраці з яким залежить фінансова стабільність держави, та інших західних партнерів, Україна намагається впроваджувати та реалізовувати ключові реформи.

До таких варто віднести наступні:

– Реформи поліції – найяскравіша та найбільш оперативна втілена в життя.

– Реформа юстиції – відкриття основних реєстрів власності, налагодження процесу видачі біометричних паспортів, відкриття Єдиного вікна тощо.

– Реформа державного управління – прийняття Закону про електронне декларування доходів і майна вищими посадовими особами, нові правила держзакупівель і т.д.

– Реформа боротьби з корупцією – створення Національного та антикорупційного бюро України, створення спеціалізованої антикорупційної прокуратури тощо.

– Децентралізація влади – це передача значних повноважень та бюджетів від державних органів органам місцевого самоврядування. Так, аби якомога більше повноважень мали ті органи, що ближче до людей, де такі повноваження можна реалізовувати найбільш успішно [2].

– Реформа освіти – прийнято Закон України «Про вищу освіту» №1556–VII [1], який вступає в дію з 20 травня 2016 року, що прямо й опосередковано надає ВУЗам можливість більш самостійно управляти навчальними закладами та розпоряджатися майном і доходами. А також задекларовані наміри Міністерства освіти і науки України щодо комплексного перегляду умов та програм навчання в загальноосвітніх школах різного рівня.

Найважчим та досить лобістським залишається проведення системних змін в системі охорони здоров'я країни, закупівлі ліків та введення страхового медичного обслуговування. Досить неоднозначним є також проведення структурних змін в сфері оподаткування та митного контролю.

Загальне поширення втоми та песимізму щодо можливості проведення реформ в Україні стало також небажання значної частини суспільства бути значною складовою загального процесу реформування, впливати на нього та діяти спільно з іншими по їх впровадженню.

Про це свідчить знову ж опитування Фонду «Демократичні ініціативи», яке доводить, що відносно більшість українців (51%) зізналася в тому, що не готова докладати особисті зусилля заради успіху реформ у країні: 28% – бо вважають, що цим мають займатися органи державної влади, а 23% – бо не вірять в успіх реформ. З іншого боку, 28% готові уважно стежити за інформацією про прогрес реформ у ЗМІ, 13% – набувати знань, потрібних для орієнтування в реформах, 11% – брати участь у публічних обговореннях [8].

Відповідно, Україна рухається до покращення умов життя своїх громадян, але часто отримує несхвальну реакцію суспільства на ці дії. Саме тому стає важливим зрозуміти критичність часу, який має певна політична команда, перебуваючи на ключових посадах в країні.

Відомий грузинський реформатор Каха Бендুকідзе визначав період, який потрібен владі для проведення найбільш болісних змін – це перші 12–15 місяців від дня отримання основних повноважень.

За його словами: «реформи потрібно робити швидко. Інакше з'являються групи, які зацікавлені в тому, щоб реформи ніколи не були завершені. Приклад – олігархи. Але для того щоб реформи були дійсно швидкими, країні потрібен або готовий план, або команда реформаторів (а краще і те, і інше), і в будь-якому випадку – набір основних принципів, які будуть допомагати приймати рішення в умовах цейтноту. Принцип, який сповідуємо ми: країни і суспільства веде до успіху тільки вільна творчість вільних людей» [9].

Далі, суспільство починає досить критично та прискіпливо оцінювати будь-який крок політиків – представників влади. Зникає так звана суспільна терпимість або готовність до сприйняття критичних радикальних змін.

Якщо ж влада уже пройшла цей рубіж, то далі стає все складніше оперувати до ірраціональних почуттів громадськості – віри, толерантності, сподівання, надії, – а стає доречним свідоме та раціональне, публічне й відкрите презентування основних напрямків дій та змін, що впроваджуються. Інакше, можливі нові суспільні вибухи.

Отже, основними чинниками, що визначають успішність проведення реформ в країнах, що трансформуються, зокрема й в Україні, є:

1. Тривалість перебування при владі представників однієї політичної групи;
2. Рівень суспільної довіри;
3. Тиск громадянського суспільства;
4. Вплив та підтримка міжнародної спільноти тощо.

Також слід виокремити позиції, при яких представники політичної влади за різних форм правління отримують можливість в короткостроковій та довгостроковій перспективі проводити реформи.

За президентської форми правління – цей процес є простішим, адже дозволяє одній людині системно та якісно впроваджувати ключові зміни. Для цього йому потрібен лояльний або контрольований (більшість очолює партія Президента) Парламент. За результатами реалізації реформ всі політичні дивіденди осідають також на Президентові, таким чином або підвищують рівень довіри громадян до його дій, або повністю знищують політичний рейтинг. Прикладом може стати впровадження основних реформ в Грузії Президентом М. Саакашвілі.

За парламентарної форми правління – важливо сформувати дієву, однорідну коаліцію, що швидко та якісно зможе забезпечувати нормативно-правову підтримку Уряду, а той в свою чергу – реалізовувати підписану коаліційну угоду.

Найбільш складним видається процес облаштування швидкого та якісного поступу країни в перехідний період за змішаними формами правління, адже ці типи найбільш схильні до нестійкого управління та розмитістю повноважень основних гілок влади. За такого типу досить вдалим є дія принципу стримувань та противаг (Президент–Уряд, Уряд–Парламент), який унеможливує зловживання та узурпацію влади, однак може призводити до стагнації системи в тому випадку, коли ключові гравці мають протилежні бачення на впровадження тих чи інших змін. Прикладом може бути реалізація в Україні медичної реформи, коли парламентський комітет не підтримував починання та основні законопроекти, які намагалося запровадити Міністерство охорони здоров'я України.

Таким чином, можна виділити основні виклики, які характеризують діяльність чиновницького апарату в Україні щодо втілення та впровадження реформ:

1. відсутність фахових урядовців, що часто призводить до залучення іноземців;
2. залежність від олігархічних груп, тобто пряме і опосередковане лобювання інтересів окремих бізнес-структур;
3. страх втрати політичного рейтингу для осіб, які приймають ключові рішення;
4. рівень підтримки громадян;
5. тотальна війна з РФ.

Таким чином, в результаті даного дослідження були виокремлені основні чинники та обґрунтовані ключові виклики для політичної влади в Україні щодо впровадження комплексних та системних реформ як країни перехідного типу. Поряд з цим був проведений аналіз впливу рівня суспільної довіри та оперативності реалізації радикальних змін в державному й громадському житті, а також в соціально-економічній сфері розвитку держави.

Окремо слід зазначити, що протягом усіх років незалежності більшість суспільства схильна недовіряти політикам та владі загалом, критикувати їх та висловлювати скептицизм щодо можливості якісних змін в країні, що доводять репрезентативні дослідження різноманітних соціологічних служб.

В подальшому потребує дослідження питання виокремлення найбільш ефективних механізмів реалізації конструктивних реформ в Україні із максимальним залученням громадськості з врахуванням перехідного етапу розвитку України та її соціально-політичних особливостей. Саме відкритість і публічність дій влади суттєвим чином може видозмінити стан «суспільства втраченої довіри» та забезпечити підтримку значної його частини до основних інститутів держави.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про вищу освіту» №1556–VII [Електронний ресурс] / ВРУ. – 01.07.2014. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>
2. 5 необхідних кроків для проведення реформи [Електронний ресурс] / Децентралізація влади. – Режим доступу: http://decentralization.gov.ua/5_steps
3. Баштанник В. В. Трансформація державного управління в контексті європейських інтеграційних процесів: монографія / В. В. Баштанник; Нац. акад. держ. упр. при Президенті України, Дніпропетр. регіон. ін-т держ. упр. – Д.: ДРІДУ НАДУ, 2010. – 389 с.
4. Ватуля Ю. Сучасні теорії та моделі державного управління у західній науці і практиці та Україна [Електронний ресурс] / Ю. Ватуля. – Режим доступу: www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Ardup/2010_1/2_90-99.pdf
5. Кравченко С. О. Державно-управлінські реформи: теоретико-методологічне обґрунтування та напрями впровадження: [монографія] / С. О. Кравченко. – К.: НАДУ, 2008. – 296 с.
6. Мищенко А. Б. Політична довіра у легітиміційних процесах суспільного інформаційного розвитку / А. Б. Мищенко // Український інформаційний простір: Науковий журнал Інституту журналістики і міжнародних відносин Київського національного університету культури і мистецтв / Гол. редактор М. С. Тимошик. – Число 1. – У 2-х ч. – Ч.2. – К.: КНУКІМ, 2013. – С.63–67.
7. Общественно-политические настроения населения Украины. Блок 1: Политика, рейтинги [Електронний ресурс] / Інститут Горшеніна. – 23.02.2016. – Режим доступу: http://institute.gorshenin.ua/programs/researches/2652_obshchestvennopoliticheskie.htm
8. Реформи в Україні: громадська думка населення [Електронний ресурс] / Фонд «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва. – 2015. – Режим доступу: <http://www.dif.org.ua/ua/polls/2015a/reformi-v-elennija.htm>
9. Школа реформ: 7 уроков Кахи Бендукидзе [Електронний ресурс] / Ліга.нет. – 01.12.2015. – Режим доступу: http://www.liga.net/opinion/260263_shkola-reform-7-urokov-kakhi-bendukidze.htm

References

1. Zakon Ukrainyiny «Pro vyshchu osvitu» №1556–VII [Elektronnyy resurs] / VRU. – 01.07.2014. – Rezhym dostupu: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>.
2. 5 neobkhdnykh krokiv dlya provedennya reformy [Elektronnyy resurs] / Detsentralizatsiya vlady. – Rezhym dostupu: http://decentralization.gov.ua/5_steps
3. Bashtannyk V. V. Transformatsiya derzhavnoho upravlinnya v konteksti yevropeys'kykh intehratsiynnykh protsesiv: monohrafiya / V. V. Bashtannyk; Nats. akad. derzh. upr. pry Prezydentovi Ukrainy, Dnipropetr. rehion. in-t derzh. upr. – D.: DRIDU NADU, 2010. – 389 s.
4. Vatulya Yu. Suchasni teoriyi ta modeli derzhavnoho upravlinnya u zakhidniy nauksi i praktysi ta Ukrainy [Elektronnyy resurs] / Yu. Vatulya. – Rezhym dostupu: www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Ardup/2010_1/2_90-99.pdf
5. Kravchenko S. O. Derzhavno-upravlins'ki reformy: teoretyko-metodolohichne obgruntuvannya ta napryamy vprovadzhenya: [monohrafiya] / S. O. Kravchenko. – K.: NADU, 2008. – 296 s.
6. Mishchenko A. B. Politychna dovira u lehitymatsiynnykh protsesakh suspil'noho informatsiynoho rozvytku / A. B. Mishchenko // Ukrainys'kyi informatsiynnyy prostor: Naukovyy zhurnal Instytutu zhurnalistyky i mizhnarodnykh vidnosyn Kyyyiv'skoho natsional'noho universytetu kul'tury i mystetstv / Hol. redaktor M. S. Tymoshyk. – Chyslo 1. – U 2-kh ch. – Ch.2. – K.: KNUKIM, 2013. – S.63–67.
7. Obshhestvenno-politicheskie nastroyeniya naseleniya Ukrainy. Blok 1: Politika, rejtingi [Elektronnyy resurs] / Instytut Horsheniina. – 23.02.2016. – Rezhym dostupu: http://institute.gorshenin.ua/programs/researches/2652_obshchestvennopoliticheskie.htm
8. Reformy v Ukraini: hromadns'ka dumka naselennya [Elektronnyy resurs] / Fond «Demokratychni initsiatyvy» imeni I'ka Kucheriva. – 2015. – Rezhym dostupu: <http://www.dif.org.ua/ua/polls/2015a/reformi-v-elennija.htm>
9. Shkola reform: 7 urokov Kakhy Bendukidze [Elektronnyy resurs] / Liha.net. – 01.12.2015. – Rezhym dostupu: http://www.liga.net/opinion/260263_shkola-reform-7-urokov-kakhi-bendukidze.htm

Mishchenko A. B., PhD in Political Science, Associated Professor Department of International Relations, Faculty of Journalism and International Relations, Kyiv National University of Culture and Arts (Ukraine, Kyiv), mishchenko.ab@gmail.com

Public trust as guarantee of reforms in the transition period
Україна

Transforming the state involves systematic changes in the socio-political, cultural, financial and economic spheres. The main purpose of the article is to analyze the influence of public trust in the institutions of power in certain periods of operation. Using comparative and statistical methods helped detect a significant difference between the level of public support for government action on reforms, depending on the period and duration of stay in primary positions in the country, representatives of one ideology, party, political group. This article describes the main factors and challenges that define the importance of implementing systemic reforms in Ukraine. A key aspect in the implementation of structural changes is the duration and uniformity of office of a political group and the level of public confidence to the basic institutions of government

Keywords: state transition, trust, international community, reform, transformation.

Мищенко А. Б., кандидат политических наук, доцент кафедры международных отношений, Факультет журналистики и международных отношений, Киевский национальный университет культуры и искусств (Украина, Киев), mishchenko.ab@gmail.com

Общественное доверие как гарантия проведения реформ в период трансформации Украины

Трансформация государства предусматривает проведение системных изменений в социально-политической, культурной и финансово-экономической сферах. Главной целью статьи является анализ влияния уровня доверия граждан к институтам власти в определенные периоды ее функционирования. При использовании сравнительного и статистического методов удалось выявить существенное отличие уровня поддержки гражданами действий власти по проведению реформ в зависимости от периода и длительности его пребывания на ключевых должностях в стране представителей одной идеологии, партии, политической группы. В статье рассматриваются основные факторы и вызовы, которые определяют важность внедрения системных реформ в Украине как страны переходного типа от авторитаризма к демократии. Было определено, что ключевым аспектом во внедрении структурных изменений является период пребывания в должности определенной политической силы или партии, ее однородность или умение консолидироваться с опосредованными конкурентами, и уровень доверия граждан к основным институтам власти.

Ключевые слова: государство переходного типа, доверие, международное сообщество, реформа, трансформация.

* * *

УДК 327.7

Нагорна М. М.,
аспірантка кафедри політології і державного управління, ДВНЗ «Ужгородський національний університет» (Україна, Ужгород), mixasjka@mail.ru

Вплив європеїзації на реформування системи публічного адміністрування та місцевого самоврядування постсоціалістичних країн: уроки для України

Аналізується вплив процесу європеїзації на систему публічного адміністрування та становлення і розвиток місцевого самоврядування постсоціалістичних країн ЦС, які стали членами ЄС. У відповідності до системних особливостей об'єкта та предмета дослідження основними науковими методами, що використовувалися, були історичний, формально-юридичний та порівняльний. На основі названих методів нам вдалося проаналізувати передступний досвід постсоціалістичних країн ЦС на шляху до вступу в ЄС. Європейська інтеграція позитивно вплинула на розвиток місцевої демократії. Доказом цьому є прагнення країн-кандидатів ЄС після розпаду комуністичного режиму взяти європейський курс у формуванні як зовнішньої, так і внутрішньої політики, зокрема адміністративної. Без перебільшень такий досвід є надзвичайно актуальним та корисним для України, адже його вивчення сприяє реалізації стратегічних завдань адміністративної реформи, яка має на меті створення такої системи державного управління, що забезпечить становлення України як високорозвиненої, правової, цивілізованої європейської держави.

Ключові слова: Європейський Союз, європеїзація, європейська інтеграція, посткомуністичні країни, політика адміністративної обумовленості.

Проблематика європеїзації посткомуністичних країн Центральної та Східної Європи (ЦС) вже не одне десятиліття знаходиться на дослідницькому порядку денному учених, які завдяки розширенню